

Camellia

黛墨 ได้มั่ว เขียน
แนวดำนบนหลิงคา เปา
Yuyasheng Un

权
冠
天
下
神
云
小
毒
妃
15
ขอต้ม
พิชิตใจ
อ๋อ
มจจุชช

บทที่ 681 เขาอยากได้บุตรสาว

หลี่จุนเป่าขยับมืออย่างคล่องแคล่ว คลายเส้นของซุอินเยว่ ออกเล็กน้อย ท่าเจลงบนหน้าท้องก่อนเริ่มทำการตรวจ

ไม่นาน ภาพบนจอเผยให้เห็นเงาร่างเล็ก ๆ ในช่องท้องของซุอินเยว่ เป็นตัวอ่อนที่เพิ่งฝังตัว ยังไม่มีเสียงหัวใจให้เห็น

นางซีให้ดูพลางกล่าวด้วยรอยยิ้ม “นั่นไงเพคะ นั่นก็คือลูกของพวกท่าน”

ฉู่จีเพิ่งมองภาพตรงหน้าอย่างตื่นตะลึง เขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้เห็นบุตรในครรภ์ของตนด้วยตาเช่นนี้ ความรู้สึกประหลาดทั้งตื่นเต้นทั้งปลื้มปีติท่วมท้นในอก

มือใหญ่ของเขาสั่นเล็กน้อยขณะเอื้อมไปแตะภาพบนหน้าจอ รวากับอยากสัมผัสชีวิตน้อย ๆ นั้นจริงๆ ถ้อยคำมากมาย จุกแน่นอยู่ในลำคอ ไม่อาจเอื้อนเอ่ยได้

เขายังไม่ทันพูดอะไร ก็หันมาถามอย่างร้อใจ “เป็น
บุตรชายหรือบุตรสาว?”

“หา?” หลีฉุนเป่าชะงัก คิดว่าเขาอาจจะถือคติชายเป็น
ใหญ่ รีบอธิบาย “จะชายหรือหญิงก็ไม่ต่างกันหรอกเพคะ ลูกก็
คือลูก เป็นพรของพวกท่านทั้งนั้น”

“ต่างสิ! บุตรชายมีไว้เพื่ออะไร วันหนึ่งโตไปแบ่งสมบัติ
ข้าอยากได้บุตรสาว!” ฉู่จีเฟิงพูดเสียงเข้ม

หลีฉุนเป่าถึงกับตาค้าง ไม่คิดเลยว่าฉู่จีเฟิงจะอยากได้
บุตรสาวแทนที่จะเป็นบุตรชาย

นางจึงโอเบาๆ แล้วตอบ “ตอนนี้ยังดูไม่ออกเพคะ ต้อง
รอให้ตัวอ่อนโตอีกสักพักถึงจะรู้ได้แน่ชัด”

“เจ้าเก่งไม่ใช่หรือ ไม่มีวิธีทำให้เย้วเออร์ตั้งครรภ์บุตรสาว
สักคนหรือ” เขาถามอย่างจริงจัง

หลีฉุนเป่ามูมปากกระตุก “ในยุคของหม่อมฉันก็ยังทำ
เช่นนั้นไม่ได้เพคะ การจะได้บุตรชายหรือบุตรสาว ขึ้นอยู่กับ
ฝ่าบาทเพียงคนเดียวเพคะ...ไม่เกี่ยวกับผู้อื่น”

นางรีบพูดกันไว้อีกก่อน กลัวว่าฉู้เฟิงจะโยนความผิดมาที่
ตนภายหลัง

ฉู้เฟิงมำปากแน่น สีหน้าเริ่มเคร่งเครียด “หมายความว่า
เยี่ยงไร ขึ้นอยู่กับข้า?”

หลี่ฉุนเป่าทำหน้าที่ลำบากใจ ไม่อยากพูดเรื่องนี้ต่อ
โดยเฉพาะในร่างเด็กเล็กแบบนี้ จึงได้แต่เงิบไว้

เห็นเช่นนั้น ฉู้เฟิงจึงไม่เข้าซื้ออีก ถามเพียงว่า “แล้วจะรู้
แน่ว่าเป็นชายหรือหญิงเมื่อใด?”

“ราวสี่เดือนข้างหน้าเพคะ” หลี่ฉุนเป่าตอบ “แต่ถ้าครรภ์
นี้เป็นบุตรชายอีก พระองค์จะไม่ชอบเขาหรือเพคะ”

ฉู้เฟิงขมวดคิ้ว “ไม่หรอก ข้ามีบุตรชายสองคนแล้ว
ย่อมอยากมีบุตรสาวบ้าง หากโชคไม่ดีจริงๆ ...ก็คงเป็นเพราะ
วันนี้ข้าเผลอฆ่าคนไป!”

กล่าวจบ เขากัดฟันแน่นด้วยความแค้น นึกอยากลาก
ศพมู่หรงเชอไปโยนให้สุนัขกิน

หลี่จุ่นเป่าเห็นสีหน้าแข็งกร้าวของเขาก็รีบกลืนคำที่จะพูดกลับไปหมด

นางไม่กล้าแม้แต่จะพูดเรื่องคำรักษา ขอเพียงให้ตนได้อยู่รอดปลอดภัยก็พอแล้ว

เมื่อยืนยันแล้วว่าซู่อินเยว่ปลอดภัย หลี่จุ่นเป่าจึงพาทั้งคู่กลับออกจากระบบ เพื่อไม่ให้ผู้อื่นเกิดความสงสัย

ซู่อินเยว่ยังไม่ได้สติ คงเพราะช่วงก่อนจัดงานแต่งงาน นางเหน็ดเหนื่อยเกินไป พอสูดกลิ่นยาสลบเข้าไปจึงหลับนานกว่าปกติ

ส่วนเรื่องทารกในครรภ์ ยังถือว่าแข็งแรงดี เพียงแต่ในช่วงสามเดือนแรก ห้ามออกแรงหรือเดินทางไกลโดยเด็ดขาด

ฉู่จี๋เฟิงที่ตึงเครียดมาทั้งวันในที่สุดก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก ดวงตาคลายความดุดัน เขาเอื้อมมือไปลูบแก้มของซู่อินเยว่อย่างแผ่วเบา เต็มไปด้วยความอ่อนโยน

เขาหันไปมองหลี่ฉุนเป่าซึ่งยังยืนตัวแข็งด้วยความเกรงใจ แล้วเผยรอยยิ้มบาง “เจ้าเป็นเทพริตาแห่งโชคชะตๆ กลับไปคราวนี้ ข้าจะให้ชีวิตเงินสงฆ์ของขวัญไปขอใจเจ้า”

“จริงหรือเพคะ!” หลี่ฉุนเป่าตาโตด้วยความดีใจ ไม่คิดว่าเขาจะพูดเช่นนี้ นางหัวเราะเสียงใส “เช่นนั้นฝ่าบาทจะพระราชทานอะไรให้หม่อมฉันหรือเพคะ”

ฉู่จีเฟิงกำลังจะตอบ แต่เสียงเคาะประตูดังขึ้นอย่างร้อนรนจากด้านนอก “พี่ชาย! ข้างในเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหตุใดจึงไม่ตอบกลับ!”

ฉู่จีเฟิงถึงนึกได้ว่าวันนี้ตงเย่จินกับฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเข้าวังมาด้วย แสดงว่าเวลานี้พ่อตาของเขาก็ต้องอยู่ที่นั่นเช่นกัน

เขารีบไปเปิดประตู และก็จริงดังคาด นอกห้องมีหลายคนยืนอยู่ แม้แต่ฉู่มั่วหยางก็มา

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงเดินกะเผลกกะเผลกเข้ามาสีหน้ากังวล “จีเฟิง เกิดอะไรขึ้นหรือ เย่วเอ๋อร์เป็นอะไร เหตุใดจึงสลบไป”

“นางไม่เป็นไรพะย่ะค่ะ ขอเสด็จพ่อโปรดวางพระทัย”
ฉุฉี่เฟิงตอบเสียงเรียบ แต่ก็เลือกจะปิดบังข่าวดีเรื่องตั้งครรภ์ไว้
ก่อน

เพราะครรภ์นี้ยังไม่มั่นคง ไม่เหมาะที่จะประกาศออกไป
ก่อนเวลา

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงขมวดคิ้วมุ่น ไม่ค่อยเชื่อคำตอบ
ของเขานัก ตั้งใจจะเข้าไปดูด้วยตาตัวเอง แต่ตงเย่จินเห็นบิดา
ก้าวเดินไม่มั่นคง จึงรีบเข้าประคองไว้

เด็ก ๆ เองก็เป็นห่วงมารดา จึงเดินตามเสด็จตาเข้าไป
ด้วย

ส่วนฉุฉี่มั่วหยางกลับไม่สะดวกจะตามเข้าไป เขาจึงถาม
อยู่หน้าประตู “พี่ใหญ่ สุหยินของท่านอาการดีหรือไม่ เราเรียก
หมอหลวงมาแล้ว ให้พวกเขาเข้าไปตรวจนางดีไหม”

“ไม่จำเป็น ศิษย์ของนางเก่งพอแล้ว” ฉุฉี่เฟิงเอ่ยตอบ
ด้วยน้ำเสียงเปี่ยมสุข ริมฝีปากยังมีรอยยิ้มคล้ายพ่อคนที่กำลัง
รอคอยบุตรสาวให้ลืมตาดูโลก

ฉุมัวหยางเห็นเช่นนั้นยังคิดว่าตนมองผิด ใจหนึ่งก็สงสัย
ไม่น้อย

ข้างกายเขา มูฉิงจื่อสังเกตเห็นทุกอย่างได้ชัด นางรู้ว่า
ฉู่จีเฟิงหวงชูอินเยว่เพียงใด แต่ในเมื่อภรรยายังไม่ฟื้น เขากลับ
ยี้มได้เช่นนี้ เหตุผลก็คงมีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

นางไม่อาจอธิบายความรู้สึกในใจได้ เพียงรู้สึกเหมือนมี
บางสิ่งขมขื่นแน่นอยู่ในอก

“พี่ใหญ่ ขำขอมถามสักคำ...” มูฉิงจื่อรวบรวมความกล้า
กล่าวเสียงเบา “พี่สะใภ้...มีข่าวดีแล้วใช่ไหม”

ฉู่จีเฟิงในวันนี้อารมณ์ดีเป็นพิเศษ แม้จะถูกถามเช่นนั้นก็
ไม่ได้โกรธเคือง

เมื่ออีกฝ่ายเตาได้ถูก เขาจึงไม่คิดปิดบังอีกต่อไป เพียง
พยักหน้าเบาๆ “นางเพ็งตั้งครรภ์ได้ไม่นาน อย่าเพิ่งบอกผู้อื่น”

ฉุมัวหยางดีใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ยังขมความตื่นเต้นไว้
เอ่ยเสียงแผ่วเบา “ยินดีด้วยพี่ใหญ่ พี่สะใภ้”

มูจิงจื่อไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปอย่างที่ตนคิดไว้จริงๆ แต่เมื่อแน่ใจแล้ว นางก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมาก จึงยิ้มกล่าวแสดงความยินดีด้วย

ซูอินเยว่ตั้งครรภ์ในเวลานี้ จำต้องอยู่ที่เมืองหลวงเพื่อรักษาครรภ์ คงยังไม่รีบกลับแคว้นหลินเร็ววัน

มูจิงจื่อแม้จะมีความคิดของตนเองอยู่บ้าง แต่ก็ยินดีกับซูอินเยว่ กล่าวต่อว่า “พี่ใหญ่ไม่อยากให้ข่าวแพรออกไป แต่ข้าก็อยากส่งยาบำรุงครรภ์ไปที่จวนของท่าน พี่สะใภ้เพิ่งตั้งครรภ์ ย่อมต้องบำรุงร่างกายให้ดี หวังว่าพี่ใหญ่จะไม่รังเกียจ”

ฉู่จีเพิ่งตอบรับในทันที ยาบำรุงครรภ์ยิ่งมากยิ่งดี เขาไม่มีเหตุผลใดจะปฏิเสธ

ขณะนั้นเอง เสียงเยียนอวี่ดังออกมาจากในห้อง “ท่านพ่อ ท่านแม่ตื่นแล้ว!”

ฉู่จีเพิ่งขมวดคิ้ว ก้าวเข้าไปในห้อง กล่าวตำหนิ “เจ้าไม่ควรส่งเสียงดังเช่นนี้ ไม่กลัวว่าเสียงของเจ้าจะทำให้ท่านแม่เจ้าตกใจหรือไร!”

เยียนอวีห่อไหล่เล็กน้อย สีหน้าน้อยใจ

เขาเพียงอยากบอกข่าวดีให้ท่านพ่อรู้เท่านั้น เหตุใดต้อง
ถูกดุด้วย

ซูอินเยว่ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ศีรษะยังคงมีนงง คาดว่าคง
เป็นเพราะฤทธิ์ยาสลบ เมื่อเห็นว่าทั้งตนและฉู่จีเฟิงปลอดภัย
นางก็รู้ได้ทันทีว่ามู่หรงเช่คงถูกจัดการไปแล้ว

นางเฟิงฟั่นก็ได้ยินเสียงฉู่จีเฟิงกำลังตำหนิลูก นาง
ขมวดคิ้ว เอ่ยขึ้นว่า “เหตุใดท่านถึงถูกลูกอีกแล้วเล่า อวีเออร์
มานี้สิ มาหาข้าเถิด”

เยียนอวีรีบพุ่งเข้าไปหานางทันที ตั้งใจจะอดอ้อนให้นาง
กอดปलอบ

ฉู่จีเฟิงตกใจ รีบคว้าคอเสื้อของเยียนอวีไว้แทบจะทันที
ไม่ยอมให้ลูกพุ่งเข้าชนซูอินเยว่ “อย่าวิ่งพรวดพราดเช่นนั้น
ระวังหน่อย!”

บทที่ 682 ทั้งครอบครัวต่างเฝ้ารอ

เยียนอวีตาแดงกำ แทบจะกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงอดรันทนไม่ได้ จึงสวมบทบาทพ่อตา เอ่ยขึ้นว่า “จีเฟิง เด็กตัวเล็กแค่นี้ จะมีแรงมากมายเพียงใด เขาเพียงอยากเข้าไปออกฉ้อฉลมารดาเท่านั้น เหตุใดเจ้าจึงเข้มงวดนัก เจ้าดูต่ำลูกเช่นนี้ ไร้เหตุผลเสียจริง”

ตงเยจินที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็พยักหน้าเห็นด้วย แต่ไม่กล้าออกปากโต้แย้งพี่เขยของตน

ฉู่จีเฟิงขมวดคิ้ว กล่าวเสียงหนักแน่น “หากเป็นเมื่อก่อนก็มิใช่เรื่องใหญ่ แต่ตอนนี้เยว่เออร์เฟิงตั้งครรรค์ ครรรค์ยังไม่มั่นคงนัก ย่อมไม่อาจให้ร่างกายได้รับการกระทบกระเทือนแม้แต่น้อย”

ทุกคนยังไม่ทันตั้งตัว ได้แต่มองผู้ жіเฟิงอย่างตะลึงพรึง-
เพริด กลับเป็นชู้อื่นแย่วที่ได้สติก่อน ใบหน้าซีดขาวพลัน
เปลี่ยนสี นางยกมือแตะท้องของตนเบาๆ ถามเสียงเบาว่า

“ข้าตั้งครรภ์แล้วหรือ”

“ใช่แล้วเจ้าคะอาจารย์ ท่านตั้งครรภ์แล้ว!” หลี่ฉุนเปาเป็น
ฝ่ายตอบ นางยิ้มตาเป็นประกาย “ยังไม่ถึงหนึ่งเดือนดีนัก
อาจารย์ต้องระวังตัวมากหน่อยนะเจ้าคะ”

มุมปากของชู้อื่นแย่วกระตุกเบาๆ เหลือเชื่อยิ่งนัก

นาง...ตั้งครรภ์จริง ๆ?!

เพราะคือนั่นแน่ ๆ!

“อะไรนะ ตั้งครรภ์แล้วหรือ!” ฮองเต้แห่งแคว้นตงหนิง
ตั้งสติได้ก็รู้สึกยินดียิ่งนัก ดวงตาขุนมัวพลันเปล่งประกายขึ้น
ทันที “ตั้งครรภ์อีกแล้ว นี่เป็นเรื่องจริงใช่ไหม!”

เขาริ่บคว้ามือชู้อื่นแย่วไว้แน่น แต่ยังคงระมัดระวังไม่กล้า
ออกแรงมาก เมื่อได้รับคำยืนยันจากผู้ жіเฟิง เขาก็พยักหน้ารั่วๆ
ด้วยความยินดี “ประเสริฐ ประเสริฐยิ่งนัก ในที่สุดก็มีเรื่องดี ห้าม

ให้นางได้รับการกระทบกระเทือนโดยเด็ดขาด หงเออร์ อวีเออร์
จำไว้ให้ตึนะ ต่อไปห้ามพุ่งเข้าหาแม่ของพวกเจ้าอีก เข้าใจ
หรือไม่”

เยียนหงเข้าใจทันที เขายิ้มกว้างเอ่ยว่า “เข้าใจแล้ว
พะย่ะค่ะ เสด็จตา!”

“มีอะไรหรือ เสด็จตาพูดว่าอะไรนะ” เยียนอวีกลับซ้ำกว่า
ก้าวหนึ่ง เอียงคอมองด้วยความงุนงง

ฉู่จีเฟิงมองบุตรชายคนเล็กอย่างสนใจ ก่อนที่เยียนหงจะ
เอ่ยอธิบายให้ฟังด้วยความดีใจว่า “ก็หมายถึงท่านแม่มีน้องเล็ก
ในท้องนะสิ อีกไม่นานเราจะมีน้องสาวแล้ว!”

ถ้อยคำนั้นช่างถูกใจฉู่จีเฟิงนัก เขามองเยียนหงด้วย
แววตาชื่นชม

“อีกไม่นานเราจะมีน้องสาวแล้วจริงหรือ!” เยียนอวีอด
ไม่ได้ที่จะร้องขึ้นอย่างตื่นเต้น

เขาอยากพุ่งไปลูบท้องของชูอินเยว่ แต่ก็ยังตัวไว้ได้
เด็กน้อยที่เคยซุกซนกลับกลายเป็นระมัดระวังขึ้นมาแทน เขา

เงยหน้ามองชูอินเอร์ด้วยความคาดหวัง “ท่านแม่ ข้าขอจับ
น้องสาวได้ไหมขอรับ”

เดิมทีชูอินเอร์ยังคงรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง แต่พอเห็นสอง
พี่น้องตื่นเต้นดีใจถึงเพียงนี้ หัวใจของนางก็พลันอบอุ่นขึ้นมา
จึงยิ้มพูดว่า “เจ้าจับไม่ได้หรอก ลูกในท้องข้ายังเล็กนัก อีกทั้ง
น้องคนนี้ก็ยังไม่แน่ว่าจะเป็นน้องสาวนะ”

คำพูดนั้นทำให้สองพี่น้องรู้สึกผิดหวังอยู่บ้าง

เยียนอวีเอี่ยมมือมาลูบท้องของชูอินเอร์ ดวงตาเป็น
ประกายเจิดจ้า เอย่ยืนย่นอย่างหนักแน่นว่า “นางต้องเป็นน้องสาว
แน่ๆ เป็นน้องสาวแน่นอนขอรับ!”

เยียนเองก็โหม่ตัวมาลูบท้องชูอินเอร์เบาๆ ทั้งสอง
ต่างประนมมืออธิษฐานในใจอย่างตั้งใจ หวังให้เด็กในท้องของ
นางเป็นเด็กผู้หญิงด้วยความศรัทธาเต็มเปี่ยม

ฟ้าเริ่มมืดแล้ว ครอบครัวของพวกเขาไม่ควรอยู่ในวังหลวง นานกว่านี้

ก่อนจะออกเดินทาง พวกเขาต่างยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่า ชูอินเยว่ปลอดภัยดี จึงยอมให้เดินไปถึงประตูวังได้เอง ไม่เช่นนั้น คงอ้อมออกไปแน่

ตอนนี้ฉู่จีเฟิงสนใจแต่ลูกในครรภ์ของภรรยา เขาจึงแทบ ไม่เหลียวแลบุตรชายสองคน ให้พวกเขาขึ้นรถม้าไปกับห้องเต๋แห่งแคว้นตงหนิง

เยียนหงกับเยียนอวี๋แม้จะรู้สึกน้อยใจอยู่บ้าง แต่เพราะ เห็นแก่ท่านแม่และน้องในท้อง จึงได้แต่ยอมอดทน

บนรถม้า ชูอินเยว่ยังรู้สึกตั้งตัวไม่ติดกับความจริงที่ว่า ตนตั้งครรภ์อีกครั้ง นางเอนกายพิงหมอนอิง ถอนหายใจซ้ำแล้ว ซ้ำเล่า

“เป็นอะไรไปหรือ” ครานี้ถึงตาฉู่จีเฟิงยื่นมือมาลูบท้อง ของนาง “นี่คือลูกของเรา เจ้าไม่ตั้งใจหรือ”

“ดีใจ? ดีใจก็บ้าแล้ว!” ซูอินเยว้เริ่มไม่พอใจ มือที่ถูกถูบ
เข้าไปมาทำให้อารมณ์ยิ่งขุ่นมัว นางสะบัดมือออกทันที “สาม
เดือนแรก ข้าห้ามเดินทางไกล เช่นนั้นเราจะกลับแคว้นหลิ
ไได้อย่างไร!”

เรื่องทั้งหมดล้วนเป็นเพราะบุรุษเบื้องหน้านาง แค่ครั้ง
เดียวก็เห็นผล!

ฉู่จีเฟิงถูกนางตี แต่กลับหัวเราะอย่างอารมณ์ดี “เรื่องแค่นี้
เอง รอครรภ์ของเจ้ามันคง ข้าค่อยมารับเจ้ากลับไปก็ได้”

ไต้ยินดังนั้น สีน้าของซูอินเยว้ก็มีดหม่นลงทันที ถ้าม
เสียงแข็ง “ท่านหมายความว่าอย่างไร ทำข้าท้องแล้วจะหนีไป
อย่างนั้นหรือ คนसारเลว!”

“ข้าไม่ทำเช่นนั้นหรอก” ฉู่จีเฟิงตอบเสียงเรียบ “แม่
มู่หรงเชื่อจะตายไปแล้ว แต่อิงจู่ยังหนีรอดไปได้ นางคงกลับไป
เกาะตงให้เพื่อหาทางกลับมาอีก ข้าต้องกลับไปจัดการเรื่องนั้น
ให้สิ้นซากเสียก่อน เช่นนั้นเจ้าจะได้อยู่ที่นี้อย่างสบายใจ ดูแล
ครรรภ์และคลอดลูกโดยไม่ต้องกังวล”

ซูอินเยว้นึกถึงอิงจู่ ก็เจ็บไปชั่วครู่

เมื่อตอนนี่ตั้งครครแล้ว นางก็จำต้องวางแผนเพื่ออนาคต
คำพูดของฉู่จีเฟิงก็ไม่ผิดนัก

“มู่หรงเช่อตายแล้วหรือ เขาตายอย่างไร” ชูอินเยว่ถาม
ขึ้นหลังจากสงบลง สีหน้าเริ่มจริงจัง นางมองสำรวจร่างของ
ฉู่จีเฟิงจากศีรษะจรดเท้าอย่างระแวดระวัง “ท่าน...ท่านไม่ได้
ยอมเสียสละร่างกายเพื่อช่วยข้านะ?”

นึกไม่ถึงเลยว่ามู่หรงเช่จะมีรสนิยมเช่นนั้น เขาหมาย
ปองร่างกายของฉู่จีเฟิง!

ใบหน้าของฉู่จีเฟิงหมองลงทันที ดวงตาเยียบเย็นมอง
นางนิ่ง “มู่หรงเช่ोनับว่าเป็นตัวอะไร! บังอาจอยากมีสัมพันธ์
ลึกซึ้งกับข้า”

น่าอัศจรรย์ยิ่งนัก! ครั้งหนึ่งเขาเคยถอดเสื้อผ้าเปลือยอก
ต่อหน้ามู่หรงเช่!

ชูอินเยว่หลุดหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะถอนหายใจ
“ก็เพราะท่านหน้าตาดีเกินไปนั่นแหละ มู่หรงเช่ได้ถึงคิดอกุศล
เช่นนั้น ข้าคาดว่าเขาอาจเคยมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับชุยชิงเหิง

แต่พอได้พบท่านก็รีบเปลี่ยนใจทันที เขาคงเป็นพวกหลงใหลใน
รูปโฉมกระมัง”

รถม้าวิ่งอย่างราบรื่น ภายในบุด้วยเบาะนุ่มจนแทบไม่มี
แรงสะเทือนเลยแม้แต่หน่อย

ฉู้เจี๊ฟิ่งไม่รู้ว่าควรทำสีหน้าอย่างไรดี

รูปโฉมล้ำเลิศแท้จริงแล้วก็เป็นคราะห์ร้ายอย่างหนึ่ง
ทำให้ต้องเผชิญกับคนเช่นนั้น น่าขยะแขยง!

“สมแล้วที่เป็นพวกเดียวกัน ชั่วร้ายไม่ต่างกัน” ฉู้เจี๊ฟิ่ง
แค้นเสียงเย็น “โชคดียี่สิบครั้งนี่รอดมาได้ ไม่อย่างนั้นข้าคงฆ่าฉินมู่
ไปแล้ว”

ฉู่อินเยว่เฟิ่งนึกขึ้นได้ รีบถามอย่างร้อนรน “แล้วมู่เอ๋อร์
ล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าให้ฉิวเจิงไปจัดการต่อ นางคงไม่เป็นอะไร เจ้าหมดสติ
ไป ข้าก็แทบจะเสียดสี จะไปสนใจผู้อื่นได้อย่างไร” ฉู้เจี๊ฟิ่งพูดอย่าง
ไม่สบอารมณ์ “ก่อนหน้าข้าเตือนนางแล้ว ยังคิดว่านางเข้าใจ
แต่สุดท้ายกลับช่วยมู่หรงเชอ”

“อย่าตำหนินาง มู่เอ๋อร์ไม่ได้ตั้งใจ นางทำไปเพราะถูก
ควบคุมจิตใจต่างหาก” ซูอินเยว่เอ๋อ “ตอนอยู่เชิงเขาซำก็ได้กลิ่น
หอมแปลกๆ จากตัวนาง จึงกลับไปหยิบผงยาที่เตรียมไว้ใน
รถม้า ซำคิดจะป้องกันไว้ก่อน เพียงแต่ไม่คาดว่ามีหวังจะ
ปลอมตัวเป็นผู้ดูแลศาล บุกเข้ามาเสียก่อน”

ฉูจี้เฟิงโกรธขึ้นมากทันที “ในเมื่อเจ้ารู้ล่วงหน้า เหตุใด
ไม่บอกข้า แล้วยังเข้าไปใกล้ฉินมู่อีกเล่า เจ้าตอนนี้ไม่ได้มีเพียง
ตัวเองนะ ยังมีลูกในท้องด้วย!”

อาจเพราะฮอว์โมนในครรภ์ส่งผล ซูอินเยว่ถูกเขาดุแค่
ประโยคเดียวก็น้ำตาไหลพราก ร้องให้ออกมาอย่างควบคุมไม่อยู่

“ข้า...ข้าจะไปรู้ได้อย่างไรว่าตั้งครรภ์ ข้ายังไม่แน่ใจด้วย
ซ้ำว่ามู่เอ๋อร์มีปัญหาจริงหรือไม่ จะให้ข้าเอาผงยาไปสาธิตใส่นาง
ทั้งที่ยังไม่แน่ใจหรืออย่างไร!” ซูอินเยว่พูดทั้งน้ำตา เสียงเต็มไปด้วย
ความน้อยใจและสะเทือนใจ

บทที่ 683 สกุลจินขอรับโทษ

ซูอินเยว่พูดจบก็เงยหน้ามองเขาด้วยแววตาแสนเศร้า
น้ำตายังคงไหลพรากราวกับสรั้อยไข่มุกขาด

เมื่อจู่จีเฟิงเห็นนางร้องไห้ หัวใจเขาก็พลันเจ็บปวด รีบวิ่ง
นางเข้ามาในอ้อมอก ปลอบเสียงอ่อนโยน

“เรื่องนี้ข้าผิดเอง ข้าไม่ทันคิดถึงสถานการณ์ในตอนนั้น”

ไหล่ของนางสั่นระริก ดวงตาบวมแดงไปหมด เขายื่นมือ
ขึ้นเช็ดน้ำตาให้ พร้อมพูดปลอบไม่หยุด ได้แต่โทษตัวเอง

อารมณ์ของซูอินเยว่แปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว นางถาม
ขึ้นว่า “มู่หรงเชื่อ...ตายจริงหรือ”

เมื่อได้ยินชื่อนี้ จู่จีเฟิงก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกขยะเขยง “ตาย
แล้ว ข้าเป็นคนลงมือเอง”

หัวใจของซูอินเยว่พลันสับสน

แม้มู่หรงเชื่อจะเคยช่วยชีวิตนางไว้ แต่สุดท้ายเขาก็จมอยู่ในห้วงของความหลงผิด คิดจะก่อคลื่นลมขึ้นมาอีก

ที่สำคัญ เขากลับกล้ำคิดจะล่วงเกินฉู่จีเฟิง ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉู่จีเฟิงไม่มีวันให้อภัยได้

รู้ดีว่าสามีไม่ยอมพูดถึงมู่หรงเชื่ออีก ชูอินเยว่จึงเลือกจะเงียบไม่เอ่ยถึงเรื่องนี้อีก

ฉู่จีเฟิงยังคงเตือนให้นางรักษาสุขภาพ หากไม่สบายต้องรีบบอกเขาทันที เขายังหวังว่าฤทธิ์ยาสลับจะทิ้งผลกระทบไว้

ชูอินเยว่กลับรู้สึกว่าร่างกายตนเองไม่เป็นอะไร เพียงแค่เริ่มรู้สึกหิวขึ้นมาเท่านั้น

โชคดีที่รถม้าได้มาถึงหน้าจวนสกุลฉู่พอดี ฉู่จีเฟิงจึงรีบสั่งให้ห้องครัวเตรียมอาหาร

ไม่นาน ข้าวการตั้งครรภ์ของชูอินเยว่ก็แพร่สะพัดไปทั่วเรือนเฟิงเยว่ แต่ฉู่จีเฟิงสั่งห้ามพูดเรื่องนี้กับคนนอก

ช่างอวีตี้ใจยิ่งนัก รีบมาคำนับและกล่าวอวยพร ชูจีเฟิง คิดว่าเป็นเพราะพิธีแต่งงานของช่างอวีเมื่อไม่กี่วันก่อนนำพา โชคดีมาให้ จึงมอบรางวัลให้นางหลายชิ้น

จากนั้นเขาก็นึกถึงคำสัญญาที่ให้ไว้กับหลี่ฉุนเป่า จึงให้นางอู่อิ่งนำหีบทองคำไปส่งให้นางหนึ่งหีบโดยไม่ลังเล

ไม่นานนัก อาหารมากมายถูกยกขึ้นโต๊ะ ล้วนเป็นอาหารที่เหมาะสมกับสตรีมีครรภ์

ซูอินเยว่ที่เมื่อครู่ยังบ่นว่าหิว เมื่อได้กลิ่นอาหารก็ถึงกับคลืนไส้อย่างรุนแรง กินอะไรไม่ลง

น่าแปลกนัก ตอนที่ยังไม่รู้ว่าตั้งครรภ์กลับไม่มีอาการ เช่นนี้ พอรู้ว่าตัวเองตั้งครรภ์ ก็ดันกลายเป็นอ่อนไหวขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ

ชูจีเฟิงเห็นนางอาเจียน จึงขมวดคิ้ว มอบถ้วยน้ำชาให้นาง “เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

“ไม่สบายนิดหน่อย ข้าพักสักครู่คงดีขึ้น” ซูอินเยว่ตอบ

แต่ฉู้เจี๊ฟิงพอไต่ยีนเช่นนั้น ก็หันไปเรียกหลี่ฉุนเป่าทันที
ซุอินเยว่ยังไม่ทันได้ห้าม

หลี่ฉุนเป่าเพิ่งได้รับหีบบรรจุทองคำ ยังไม่ทันนับจำนวน
ก็มีคนของฉู้เจี๊ฟิงมาเชิญตัว นางทำปากย่นน้อยๆ แต่ก็ยอมเก็บ
ทองคำใส่ระบบก่อนจะรีบไปยังเรือนเฟิงเยว่

“เจ้ามาดูหน่อยสิ เหตุใดเยว่เอ๋อร์ถึงอาเจียนไม่หยุด
เช่นนี้” ฉู้เจี๊ฟิงถามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก

หลี่ฉุนเป่าคิดในใจ

สตรีตั้งครรภ์คลี่นใส่ไม่ใช่เรื่องปกติหรอกหรือ จะตื่นเต้น
อะไรนักหนา

แต่ในเมื่อรับรางวัลมาแล้วก็ต้องทำงานให้ดี อีกทั้งคนที่
ตั้งครรภ์ยังเป็นอาจารย์ของตนเองด้วย

หลี่ฉุนเป่ามองโต๊ะอาหารเพียงแวบเดียวก็เข้าใจทันที นาง
ถอนหายใจ พูดอย่างไม่พอใจนัก “อาหารพวกนี้จืดเกินไป เนื้อก็
ลวกในน้ำเดือดเฉยๆ เช่นนี้จะมีรสชาติได้อย่างไร แม้อาจารย์จะ

ตั้งครรภ์ แต่ก็ไม่ได้จำเป็นต้องระวังถึงขั้นนี้ แค่ไม่กินอาหารที่สลาย
โลหิตก็พอแล้วเพคะ”

หากเป็นเมื่อก่อนซูอินเยว่อาจยังฝืนกินได้ แต่เมื่อ
กลายเป็นสตรีมีครรภ์ ลิ่นก็ยิ่งไว หากเนื้อไม่ถูกล้างกลืนควา
ดืพอ แคได้กลืนก็อยากอาเจียนแล้ว

ฉู่จีเฟิงสีหน้าเข้มขึ้น ทันใดนั้นก็เข้าใจต้นเหตุ

คงเป็นเพราะพวกในครั้วรู้ว่าซูอินเยว่ตั้งครรภ์ เลย
กลัวเกิดปัญหา จึงทำอาหารอ่อนจนเกินไปเพื่อความปลอดภัย

“ซางอวี เจ้าไปกำชับพวกในครั้ว ให้พวกเขาทำใหม่อีก
โตะ” ฉู่จีเฟิงสั่งเสียงเรียบ

ซางอวีรับคำทันที แต่หลี่ฉุนเป่าก็รีบพูดแทรกขึ้นมา
“หม่อมฉันขอไปด้วย หม่อมฉันจะสั่งพวกเขาทำกับข้าวให้เหมาะ
กับอาจารย์เอง”

ฉู่จีเฟิงเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย “เจ้าทำกับข้าวเป็นด้วยหรือ”

“แน่นอนเพคะ” หลี่ฉุนเป่ายัดดอกพุดอย่างภาคภูมิ “ฝีมือ
หม่อมฉันไม่เลวเลย รอสักครู่ฝ่าบาทก็จะเข้าใจเองเพคะ”

ซางอวีคิดในใจ

เด็กอายุแค่หกขวบจะทำอาหารเป็นได้ยังไงกัน

แต่เมื่อเห็นว่านายหญิงของนางไม่ขัด ก็ได้แต่พา
หลี่ฉุนเป่าไปด้วย

เมื่อโต๊ะอาหารถูกเก็บออกไป ชูอินแย้ก็รู้สึกสบายท้อง
สาวใช้ยกขนมถั่วอบมาให้นางรองท้องก่อนเล็กน้อย

ขณะนั้นเอง เป่าฉุนก็มาแจ้งข่าว ฉินเย่กับฉินมู่มาเยือน
จวนสกุลฉู่

ฉู่จีเฟิงเลิกคิ้ว มองไปทางประตู “เขาจะมาก็ช่างเกิด
เหตุใดจึงพาฉินมู่มาด้วยเล่า”

เป่าฉุนมีสีหน้าลำบากใจอยู่บ้าง เพราะนางเคยเป็นบ่าว
เก่าของสกุลฉิน จึงยังมีความผูกพันอยู่บ้าง

นางได้แต่กล่าวแทนอดีตนายด้วยน้ำเสียงสุภาพ “ฝ่าบาท
เพคะ คุณหนูห่าฉินรู้สึกผิดและเสียใจอย่างยิ่ง ขอฝ่าบาทโปรด
เมตตาให้ออกาสนางได้มาขอขมาด้วยเพคะ”

“ข้าจะพบฉินเย่ แต่ไม่อยากเห็นฉินมุ่” จูจี้เฟิงกล่าวเสียง
เย็น “หากเจ้าคิดจะพูดแทนเจ้านายเก่า เช่นนั้นก็กลับไปอยู่กับ
สกุลฉินเสียเถิด ไม่ต้องอยู่ที่นี้อีก”

เปาฉุนสะดุ้ง ไม่กล้าเอ่ยคำใดต่อ นางพอจะกลับไปสกุล
ฉินได้อยู่ แต่ที่จริงนางชินกับการรับใช้ชูอินเยวี่มานาน ย่อม
อยากอยู่ที่นี้มากกว่า

ชูอินเยวี่เอื้อมมือกุมมือจูจี้เฟิงไว้ ความอบอุ่นแผ่ซ่านใน
ฝ่ามือ “ข้าไม่เป็นอะไรแล้ว ท่านอย่าถือโทษโกรธมุ่เออร์เลยนะ
นางเองก็ถูกมุ่ทรงเชื่อใช้เป็นเครื่องมือ”

“นางเปิดโอกาสให้ข้าลงมือ นั่นคือความผิดของนาง”
จูจี้เฟิงกล่าวอย่างเฉียบขาด “เจ้าไม่ต้องกังวล ข้ามีขอบเขตของ
ตัวเอง แม้จะโกรธเพียงใด ข้าก็ไม่ให้กระทบความสัมพันธ์
ระหว่างข้ากับฉินเย่ เจ้าสบายใจได้”

“ข้าไม่ได้กังวลเรื่องนั้น ข้าแค่กลัวว่ามุ่เออร์จะโทษตัวเอง
ไม่เลิกแล้วจมอยู่ในความเศร้า” ชูอินเยวี่พูดเสียงอ่อน “นางเคย
ถูกจวนกั้วกงใส่ร้ายมาแล้ว คงมีอาการซึมเศร้าอยู่บ้าง หากท่าน
ทำเช่นนี้ จะยิ่งทำให้อาการของนางรุนแรงขึ้น”

“เจ้า...” ฦจี้เฟิงมองนางครูหนึ่ง สุดท้ายก็ยอมอ่อนลง
“ช่างเถิด ดีที่ครั้งนี้เจ้าปลอดภัย ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่สนใจว่านาง
จะป่วยหรือไม่ป่วยแล้ว”

เขาลุกขึ้นหมายจะไปยังห้องรับรอง ชูอินเยว่ก็ทำตามจะ
ตามไป

ฦจี้เฟิงถอนหายใจ “นับวันเจ้าก็ยังไม่เชื่อฟังข้า อากาศ
เย็นขนาดนี้ อยู่ในห้องรอกินข้าวไม่ได้หรือ”

“ข้าแค่ตั้งครรภ์ มิได้ป่วยไข้ ร่างกายข้าแข็งแรงดี ท่าน
ระแวงเกินไปแล้ว” ชูอินเยว่กลอกตา “ตอนข้าตั้งครรภ์หงเอ๋อ
กับอวีเอ๋อ ยังไม่เห็นท่านประคบประหงมขนาดนี้”

“ก็เพราะตอนนั้นเจ้าลำบากมากนัก ข้าถึงไม่อยากให้เจ้า
ต้องทนลำบากเช่นนั้นอีก คราวนี้ข้าจะดูแลเจ้าให้ดี” ฦจี้เฟิง
กล่าวอย่างจริงจัง

ชูอินเยว่ได้ฟังเช่นนั้น ในใจรู้สึกอบอุ่นราวได้ดื่มน้ำแกง
ร้อนๆ ในวันที่อากาศหนาวเหน็บ

นางยิ้มบางๆ คล้องแขนเขาอย่างสนิทสนม “ท่านไม่ต้อง
กังวลไป หากดูแลมากเกินไป ข้าอาจไม่มีแรงตอนคลอดก็ได้”

ฉันจึงเฝ้ารู้ว่าที่นางกล่าวนั้นก็ไม่ผิดนัก สีหน้าจึงเคร่งขรึม
ขึ้นเล็กน้อย พลังจิตทบทวนในใจ

ความจริงแล้วเขาอาจกังวลเกินกว่าเหตุ

บทที่ 684 เจ้าหมูน้อย

“ดี ต่อไปข้าจะตามใจเจ้า เจ้าจะจัดการสิ่งใด ข้าจะไม่ขัด”
ฉูจีเฟิงให้คำมั่น “แต่เจ้าต้องสัญญากับข้า ว่าจะไม่ทำสิ่งใดที่
เสี่ยงอันตราย”

“แน่นอนอยู่แล้ว” ชูอินเยว้เอามือลูบท้องของตนโดย
ไม่รู้ตัว

นางเองก็เฝ้ารอคอยลูกคนนี้อยู่เหมือนกัน

เมื่อไปถึงห้องรับรอง ก็เห็นฉินเยมีสีหน้าดุดัน ส่วนฉินมู่ดู
อ่อนแอ ร่างบางนั่งอยู่บนเก้าอี้อย่างหมดเรี่ยวแรง

พอเห็นฉูจีเฟิงกับชูอินเยว้มาถึง ดวงตาของนางก็เต็มไปด้วย
น้ำตา รีบลุกขึ้น แต่กลับไม่มีแม้แต่ความกล้าจะเอ่ยคำใด

“ยังไม่คุกเข่าลงอีก!” ฉินเย่ตวาดเสียงดัง มองน้องสาว
ด้วยสายตาดุดัน

ฉินมุ่สะอื้นเบาๆ ไม่กล้าโต้ตอบ ยอมคุกเข่าลงอย่างว่า
ง่าย “ฝ่าบาท พี่ชายทำผิดมหันต์ วันนี้มาขอรับโทษ”

ซุอินเย่ว์ตั้งใจจะลุกขึ้นไปพยุ่ง แต่ถูกฉู่จีเฟิงรั้งไว้ เขาพา
นางไปนั่งลงก่อนจึงพูดเสียงเรียบ “มู่หรงเชื่อถูกข้าสังหาร เจ้า
คงเสียใจนักกระมัง ไม่คิดจะแก้แค้นให้ข้าหรือ ไหนเลยจะยอม
มาขอขมาเช่นนี้ ถูกบังคับมาหรือไม่”

คำพูดของฉู่จีเฟิงแทงใจนางทุกดอก ชัดเจนว่าเขายังไม่
คลายโทสะ

ฉินเย่ไม่ได้พูดอะไร เพียงมองน้องสาวอย่างจนปัญญา

เรื่องทั้งหมดเริ่มต้นเพราะนาง ต่อให้เขาพูดอย่างไรก็
ไม่มีประโยชน์ ต้องให้นางจัดการด้วยตัวเอง

ฉินมุ่ดวงตาแดงก่ำ พอตื่นขึ้นมาก็รู้เรื่องทุกอย่าง เมื่อ
มาถึงจวนสกุลฉู่ นางได้ยินว่าซุอินเย่ว์ตั้งครมร์ ยิงรู้สึกลึกยิ่งนัก

นางสายห้ว น้ำตาไหลพราก “ไม่ใช่เพคะ วันนั้นคำพูดของฝ่าบาทได้ปลุกหม่อมฉันตื่นจากฝัน หม่อมฉันไม่ได้มีใจให้มู่หรงเซ่อ เพียงอยากคืนกำไรหายกที่สืบทอดในตระกูลให้เขาเท่านั้น ไม่คิดเลย...ไม่คิดเลยว่าเขาจะโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้”

ฉู่จีเฟิงแค้นเสียงเยาะ “เช่นนั้นก็หมายความว่าเจ้าไม่ได้ร่วมมือกับมู่หรงเซ่อ แต่โง่เขลาจนถูกเขาหลอกใช้หรือไม่”

ฉินมู่ไม่อาจปฏิเสธ ได้แต่ยอมรับอย่างเจ็บปวด “เพคะ หม่อมฉันออกไปพบเขาเพียงเพราะอยากเกลี้ยกล่อมให้เขามอบตัว หรือไม่ก็หนีออกจากเมืองหลวงไป หม่อมฉันโง่เกินไป จึงถูกเขาควบคุมจิตใจ หม่อมฉันเป็นตัวกาลกิณีโดยแท้ เกิดมาก็มีดวงอัปมงคล...”

ไต้ยิ่นถึงตอนนี้ เดิมทีฉู่จีเฟิงยังดูเย็นชา แต่พอนึกถึงคำพูดของซูอินเย่ว์ เขาก็เริ่มมองแววตาและท่าทีของนางอย่างถี่ถ้วน

เห็นได้ชัดว่า ฉินมู่รู้สึกผิดจริง ๆ แววตาของนางเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

ฉูจี้เฟิงจึงเอ่ยตัดบท “พอเถอะ เจ้าโง่ที่เชื่อว่ามู่หรงเชื่อเป็นคนดี นั้นมิใช่เรื่องของดวงชะตา”

ซูอิ่นเยว่ถอนหายใจโล่งอก ฟังจากน้ำเสียงแล้ว เห็นได้ชัดว่าฉูจี้เฟิงเริ่มใจเย็นลง และไม่คิดเอาความกับฉินมู่มากไปกว่านี้

นางริบพูดเสริม “ทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของมู่หรงเชื่อ เจ้าก็เพียงใจดีเกินไป ไม่จำเป็นต้องโทษตัวเอง”

แต่ฉินมู่ยังส่ายหน้า “ไม่ใช่เจ้าคะ หากข้าไม่โง่ไปพบเขา เรื่องเหล่านี้คงไม่เกิดขึ้น ทุกอย่างเป็นความผิดของข้า... พี่ซูที่ท่านต้องหวาดกลัวเช่นนั้นก็เพราะข้า ข้ายินดี...”

“เช่นนั้นเจ้าก็ไปเป็นอาสาศัณครที่โรงหมอเพื่อปวงประชาเถิด ถือเป็นการชดเชยความผิด” ซูอิ่นเยว่ริบพูดแทรก ก่อนที่นางจะเอ่ยขอรับโทษรุนแรงกว่านั้นออกมา

ทุกคนชะงักไปทันที เห็นได้ชัดว่าไม่เข้าใจว่าคำว่า ‘อาสาศัณคร’ ที่นางเอ่ยออกมา

จูจี้เฟิงหันมามองซูอินเยว่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม รวากับจะ
ตำหนิที่นางตัดสินใจเองโดยไม่ปรึกษากันก่อน

เมื่อได้รับความรักอย่างเต็มเปี่ยม ซูอินเยว่ก็ยิ่งกล้าพูด
โดยไม่ต้องเกรงใจ ใบหน้ายิ้มละไมอย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“ใช่ ข้าไม่เป็นอะไรเลย จะให้ข้าโกรธเจ้าก็ไม่สมเหตุ-
สมผล หากอยากชดใช้จริงๆ ก็ไปช่วยงานที่โรงหมอเพื่อปวง-
ประชาเถิด ถือว่าเป็นการไถ่โทษก็แล้วกัน”

บัดนี้โรงหมอเพื่อปวงประชาอยู่ในความดูแลของ
ราชสำนัก แต่ผู้ที่ไปใช้บริการล้วนเป็นสามัญชนยากจน ฐานะ
ต่ำต้อย ความเป็นอยู่ย่อมไม่สะอาดเรียบร้อยนัก

จินเย่เมื่อได้ยินก็อดรู้สึกสงสารน้องสาวไม่ได้

ตั้งแต่เด็กจนโตนางเป็นบุตรคนเดียวของบ้าน ถูกเลี้ยงดู
อย่างประคบประหงม จะให้ไปดูแลชาวบ้านเหล่านั้นได้อย่างไร

แต่สำหรับจินม่กลับรู้สึกว่ายทลงโทษนี้ยังเบาไป นางแต่
เดิมคิดว่าจะถูกเขียนสักริบครั้ง หรือถูกลงทัณฑ์อย่างรุนแรง
เพื่อให้ใจสงบ

นางหนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยเสียงเบา “โทษเช่นนี้ดูจะเบาเกินไปหน่อย พี่ชู้ไม่ต้องสงสารข้า เรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของข้าเอง”

“การเขียนดีเจ้ามีประโยชน์อันใด มีแต่ทำให้เจ็บตัวเปล่า ข้าคิดว่าทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์จะดีกว่า” ชูอินแย้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง “การไปช่วยงานที่โรงหมอเพื่อปวงประชาไม่ใช่เรื่องง่าย เจ้าต้องเรียนรู้พื้นฐานการแพทย์ ช่วยจัดยา พันแผล และจ่ายยาตามใบสั่งยา เจ้าคิดว่ามันง่ายหรือ นอกจากนี้ยังไม่มีค่าตอบแทนอีก เจ้าจะต้องทำด้วยใจจริงเข้าใจหรือไม่”

เมื่อได้ฟัง ฉินมุถึงกับปวดหัว

นางที่เคยอยู่สุขสบายมาตลอด ข้าवलลาเสื้อผ้าล้วนมีคนจัดหาให้ แทบไม่เคยอ่านหนังสือจริงจังเสียด้วยซ้ำ ยาและเลือดก็เป็นสิ่งที่นางเคยเห็นจากร่างของพี่ชาย ตอนนั้นก็ยังรู้สึกทั้งตกใจปนขยะแขยง

เมื่อคิดดังนั้น นางจึงเข้าใจว่าการลงโทษนี้หาใช่เรื่องเล็กน้อย สำหรับนางแล้วถือเป็นความทำทลายใหญ่หลวง

“ไม่มีปัญหาเจ้าค่ะ เพียงแต่...ต้องอยู่ที่โรงหมอเพื่อ
ปวงประชานานเท่าไร” ฉินมุถามด้วยน้ำเสียงมุ่งมั่น ตั้งใจจะ
ทำงานให้ดีที่สุดเพื่อชดใช้ความผิด

“หนึ่งปีก็พอ” ซูอินเย่ร์ตอบด้วยความเมตตา “เจ้าเป็น
คุณหนูตระกูลใหญ่ ไม่ชำนาญเรื่องการแพทย์ ขอแค่ไม่สร้างความ
เดือดร้อนให้คนอื่นก็ถือว่าดีแล้ว”

ฉินมุไม่ลังเล รีบพยักหน้ารับทันที

ฉูจีเฟิงเห็นซูอินเย่ร์ตัดสินใจแทนแล้ว ก็ไม่มีสิ่งใดให้พูด
อีก สีหน้าคลายความตึงเครียดลง “เช่นนั้นก็ตามนี้”

“ขอบพระทัยฝ่าบาท” ฉินเย่โล่งใจลงอย่างเห็นได้ชัด
ก่อนหันไปมองซูอินเย่ร์ด้วยแววตาขอบคุณ “ขอบคุณสุหยิน”

เรื่องทั้งหมดจึงถือว่ายุติลง ฉินมุดูผ่อนคลายขึ้น ความ
รู้สึกผิดภายในลดน้อยลง

แต่ถึงอย่างไรฉูจีเฟิงก็ยังรู้สึกไม่สบายใจนัก จึงพูดขึ้น
อีกคำ “พรุ่งนี้เจ้าก็ไปเริ่มงานเลย”

ฉันผูกพันกับน้ำรับอย่างไม่ลังเล เพราะในใจก็คิดไว้แล้วว่า
จะไป

หลังจากสองพี่น้องสกุลจีนกลับไป ทั้งสองก็เดินทางกลับไป
ยังเรือนเฟิงเยว่

ทันทีที่ก้าวเข้ามาในเรือนหลัก กลิ่นอาหารหอมกรุ่นก็
ลอยมาตามลมจนชู้นเยว่ถึงกับกลืนน้ำลายอีกใหญ่ ความอยาก
อาหารพลันพลุ่งพล่านขึ้นมาในทันที

หญิงสาวดวงตาเป็นประกาย รีบเดินตรงเข้าไปที่โต๊ะ
อาหาร

บนโต๊ะมีอาหารหลายอย่างวางเรียงราย สีสนสวยงาม
กลิ่นหอมยวน้ำลาย รสชาติดูดีทั้งนั้น

โดยเฉพาะเมนูไก่เผ็ดกับหัวปลาหนึ่งพริกที่ดูทั้งเผ็ด
ทั้งหอม อาหารทั้งหลายถูกปากชู้นเยว่ยิ่งนัก นางกินอย่าง
เอร็ดอร่อย ไร้อาการคลื่นไส้

อาหารเหล่านี้รสชาติดีเกินคาด แม้แต่जूจีเพิ่งลองชิม
เพียงไม่กี่คำก็อดชมหลี่จุ่นเป่าไม่ได้ ส่วนเยียนอวี่ที่ได้กลิ่นหอม
ของอาหารก็ตาลุกวาว แทบจะวิ่งเข้ามาทันที

“ท่านพ่อ ท่านแม่ กินอะไรอยู่หรือ ข้าก็อยากกินด้วย!”
เยียนอวี่พูดด้วยดวงตาเป็นประกาย พอเห็นอาหารบนโต๊ะก็
แทบจะน้ำลายไหล

เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าคนครัวในจวนจะทำอาหารได้
น่ากินถึงเพียงนี้

เด็กน้อยลुบท่องพลางถามเสียงอ่อน “ท่านแม่ ข้าหิวแล้ว
กินด้วยได้ไหม”

ยังไม่ทันที่ซู่อินเยว่จะตอบ หลี่จุ่นเป่าก็ชิงพูดขึ้นอย่าง
จริงจัง

“ไม่ได้ นี่ข้าทำเอง เจ้าไม่มีสิทธิ์กิน เจ้าหมูน้อย!”

บทที่ 685 จากกันอีกครั้ง

เยียนอวีได้ยืนยันว่าตนถูกเรียกว่าเจ้าหมูน้อยอีกครั้ง ทั้งโกรธ
ทั้งร้อนใจ รีบเช็ดอกแหม่วพุงเถียงกลับว่า

“ข้าไม่ใช่เจ้าหมูน้อยสักหน่อย ข้าผอมจะตายไป!”

ทว่าสายตาของเขายังจับจ้องอาหารเลิศรสบนโต๊ะ
ตาลห้อย กลิ่นน้ำลายอีกใหญ่

หลี่ฉุนเป่ากลอกตา ก่อนพูดว่า “เจ้ากินหนึ่งมื้อ ต้องวิ่ง
สิบรอบ ตกลงหรือไม่”

เยียนอวีได้ยืนยันว่าตนจะได้กิน ไม่สนใจเรื่องต้องวิ่งสิบรอบ
รีบพยักหน้าตอบตกลงทันที

สีหน้าของฉู่จี้เฟิงกลับมืดครึ้ม

อาหารพวกนี้เป็นของเยว่เออร์ เจ้าเด็กนี่กล้าดีมาแย่ง
นางกินได้อย่างไร

ซูอันเยว้สั่งให้คนยกถ้วยกับตะเกียบมาเพิ่ม แล้วยังลงมือ
คีบอาหารให้เยียนอวี่ด้วยตนเอง หนูจีเฟิงกระตุกริมฝีปาก
เล็กน้อย สุดท้ายก็ได้แต่กลืนคำพูดลงไป ตัดสินใจว่าครั้งนี้เขา
จะปล่อยเยียนอวี่ไปก่อน

ตกคำ เยียนอวี่ก็ลืมนั่งให้ไวยวาย ตอนแรกเขานึกว่าจะวิ่งรอบ
ลานเพียงสิบรอบ ที่ไหนได้ หลี่ฉุนเป่าหมายถึงวิ่งรอบนอกจวน
สิบรอบ!

จวนนี้กว้างมาก หนึ่งรอบเกินหนึ่งพันหมื่น เยียนอวี่
ตัวเล็กเพียงนี้ วิ่งสิบรอบไม่ตายก็ให้รู้ไป

เยียนอวี่เป็นคนตกปากรับคำเอง ซูอันเยว้จึงไม่อาจ
ลำเอียงปกป้องลูกได้มากนัก อีกทั้งเยียนอวี่...ก็อ้วนขึ้นมาจริงๆ
ถึงขั้นมีเหนียงแล้ว

ท้ายที่สุดเยียนอวี่วิ่งได้เพียงสองรอบก็หมดแรง ต้องให้
ชีวเฉิงอุ้มกลับมา

เขาหนีได้เพียงคืนนี้ พรุ่งนี้เขามีอาจหนีพ้น ภายใต้การควบคุมดูแลของจู่จีเฟิง เยียนอวี่วิ่งบ้างเดินบ้างจนครบสิบรอบ ไม่เพียงเหนื่อยหายใจไป นับแต่นั้นเขายังไม่กล้ากินอาหารที่หลี่ฉุนเป่าช่วยทำให้อีกเลย

ใกล้เข้าฤดูหนาว จู่จีเฟิงต้องรีบกลับไปยังแคว้นหลีก่อนหิมะตกปิดเส้นทาง เดิมที่เขาตั้งใจจะพาบุตรชายสองคนกลับไปด้วย แต่เมื่อคิดถึงอิทธิพลเก่าของเกาะตงให้ที่ยังหลงเหลืออยู่ในแคว้นหลีก ก็เห็นว่ายังไม่ปลอดภัย จึงให้พวกเขาอยู่ที่นี้เป็นเพื่อนชูอินเยว่แก้เหงา แต่เขากำชับอย่างเด็ดขาดว่า ห้ามพวกเขาไปรบกวนชูอินเยว่พักรักษากรรม

ครั้งนี้จู่จีเฟิงพาเพียงชีวเฉิงและองครักษ์ไม่กี่คนกลับไป ส่วนนางอู่อิงกับเฉิงชู่ยังอยู่ที่เมืองหลวงแคว้นต้าฉี เพื่อคุ้มกันความปลอดภัยของชูอินเยว่

เรื่องที่จู่จีเฟิงกลับแคว้นหลีกนั้น ได้ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดชูอินเยว่ซึ่งตอนนี้กำลังอุ้มท้องลูกของเขา ย่อมไม่อาจเอาแต่ใจ จึงได้แต่เตรียมข้าวของให้เขา

ภายใต้แสงเทียนนูปไฟ ร่างกายของजूจีเฟิงซึมซับความ
เย็นจากภายนอก เขาไม่ได้ก้าวเข้าห้องในทันที

เขาถอดเสื้อคลุม ไล่ความเย็นออกไปเล็กน้อย ก่อนเดิน
เข้ามาขมวดคิ้ว กล่าวว่า “เรื่องพวกนี้มีบ่าวคอยทำ เจ้าอย่าได้
ลำบากทำเช่นนี้เลย ช่วงนี้เจ้ายังแพ้ท้อง ควรพักผ่อนให้ดี”

“แค่พับเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ไม่ใช้งานหนักอะไร” ซูอันเยว่พูด
เสียงอู้อี้

जूจีเฟิงนั่งลงข้างกาย เอื้อมมือไปจับมือนางเบาๆ รังนาง
เข้าสู่อ้อมกอด “วางใจเถิด ข้าจะรีบกลับมาจับเจ้ากับลูก”

เขายังมีบุตรสาวที่ยังคงอยู่ในครรภ์ของนาง

เมื่อเอนตัวซบอกเขา ซูอันเยว่ได้ยินเสียงหัวใจเต้นมันคง
ของजूจีเฟิง

นางแม้มริมฝีปาก หลบตาลง ถอนหายใจออกมาเบาๆ
“ท่านรู้หรือไม่ ว่าข้าไม่อยากตั้งครรภ์ในตอนนี้อย่างไร
เพราะข้าอยากอยู่กับท่าน อยากให้ครอบครัวเราอยู่พร้อมหน้า
กัน”

เขาเคยหายไปนานถึงสี่ปีเต็ม ตอนนี้นางเพียงอยากให้
ครอบครัวได้อยู่พร้อมหน้ากันให้นานกว่านี้อีกสักหน่อย

“มากที่สุดก็แค่ครึ่งปี ขำรับรองว่าจะจัดการเรื่องทุกอย่าง
ให้เรียบร้อย” ฉู่จีเฟิงให้คำมั่น “ถึงตอนนั้นพวกเจ้ากลับไปแคว้น
หลี่ ก็จะไม่มีปัญหาอะไรอีก”

ซูอินเยว้เฝ้มปาก

ไม่ใช่นางไม่เชื่อใจฉู่จีเฟิง เพียงแต่ไม่อยากแยกจากเขาก็
เท่านั้น

นางโอบเอวเขาไว้แน่น เอ่ยด้วยเสียงออดอ้อน “เช่นนั้น
ท่านห้ามมีสตรีอื่นเด็ดขาด ต้องตั้งใจทำงานให้ดี”

ฉู่จีเฟิงไต่ย็นก็หัวเราะออกมาเบาๆ

ทั้งสองคนเชื่อใจกันและกันยิ่งนัก ซูอินเยว้กำชับเช่นนี้
ทำให้ใจของเขอบบอุ่นขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

เขาเออากงบนศีรษะของนางสองสามครั้ง เสียงแผ่วเบา
“แน่นอน ข้าไม่แม้แต่จะซายตามองสตรีอื่น ส่วนเจ้าก็เหมือนกัน
ห้ามมองบุรุษอื่น เข้าใจหรือไม่”

ชูอินเยว้ส่งเสียงอื้อในลำคอ

สตรีมีครรภ์มักง่วงนอนง่าย นางหาบหนึ่งครั้ง หนึ่งตากก็
เริ่มหนักจนแทบลืมไม่ขึ้น

ฉูจีเฟิงช่วยถอดรองเท้าให้นาง เมื่อนางล้มตัวลงนอนบน
เตียงก็เข้าสู่ห้วงนิทราในทันที

เขาคลุมผ้าห่มให้อย่างเบา มือ มองหน้าชูอินเยว้อยู่
ครู่ใหญ่ ก่อนถอดเสื้อคลุมแล้วเอนกายลงนอนข้างกายนาง

เมื่อก่อนฉูจีเฟิงมักจะอดใจไม่ได้ ต้องร้งนางเข้ามากอด
ทว่าตั้งแต่นางตั้งครรภ์ เขาต้องระมัดระวังนัก บางราตรียังตื่น
ขึ้นมาสองสามครั้งเพื่อห่มผ้าให้นาง

เขาเผลอวางมือลงบนหน้าท้องของนางอย่างแผ่วเบา
มุมปากยกยิ้มขึ้นเล็กน้อย

ก่อนจะรู้จักนาง เขาไม่เคยคิดว่าตนจะมีความสุขได้ถึง
เพียงนี้

ต้นเดือนสิบเอ็ด ชูอินเวย์กับลูกชายทั้งสองบอกลาผู้ жіเพิง
หลังจากวันนั้น หัวใจของนางกลับอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ดวงหน้า
งดงามไรรอยยิ้มประดับ สีหน้าหม่นหมองลงไปถนัดตา

อีกทั้งแคว้นตงหนิงก็ไม่อาจปล่อยปละละเลยได้ ฮองเต้
แห่งแคว้นตงหนิงร่างกายไม่แข็งแรงจึงไม่สะดวกเดินทางไปมา
คราวนี้จึงให้ตงเยจิ่นกลับไปยังแคว้นตงหนิงก่อนเพื่อดูแล
ราชสำนัก ฮั่วซือซือยอมติดตามไปด้วย

อากาศเย็นลงเรื่อย ๆ ทำให้จวนที่เคยครึกครื้นกลับ
เงียบเหงา

เมื่อยืนแน่นั้นคิดว่า ชูอินเวย์จะอยู่ในเมืองหลวงเพื่อ
ฉลองปีใหม่ ซางอวี่ในฐานะสาวใช้คนสนิทก็เริ่มยุ่งขึ้น นางต้อง
เตรียมเครื่องใช้สำหรับฤดูหนาวทุกอย่างให้พร้อม เพื่อไม่ให้
ฮูหยินหนาวหรือลำบากแม้แต่หน่อย

ขณะกำลังเร่งเตรียมการกันอยู่นั้น วังหลวงกลับส่งของ
กำนัลมาหลายอย่าง ทั้งหนังสือจิ้งจอก ผ้าไหมแพรพรรณ
ถ่านชั้นดี และของหายากสารพัด ปริมาณไม่น้อยเลยทีเดียว

ชูอินเยว่ถือบัญชีรายการขึ้นมาดู พอเห็นก็ขมวดคิ้วแน่น
“ของพวกนี้มาจากตำหนักเฟิงหวงงั้นหรือ”

ซางอวี๋พยักหน้าเบาๆ “ใช่เจ้าค่ะ เป็นพระประสงค์ของ
ฮองเฮา ดูเหมือนจะผ่านความเห็นชอบของฝ่าบาท ฝ่าบาท
ได้ทรงเพิ่มของบางอย่างเข้าไปในรายการ หากฮูหยินไม่ยอมรับ
ของที่ส่งมาจากตำหนักเฟิงหวง เดี่ยวข้าน้อยให้คนเอาไปคืน
ดีหรือไม่เจ้าค่ะ”

“ไม่จำเป็น” ชูอินเยว่วางรายการบัญชีลง “ข้ากับฉุนเป่า
ช่วยนางรักษาโรคก็ไม่เคยเอ่ยปากขอเงิน ของที่ส่งมานี้ก็นับว่า
เป็นการตอบแทนบุญคุณก็เท่านั้น”

ซางอวี๋เข้าใจในทันที หมายความว่า ของกำนันลจากวัง
หลวง หากจะปฏิเสธไปก็คงเสียเปล่า ของเหล่านั้นล้วนล้ำค่า
ยิ่งนัก

“ให้ฉุนเป่ามาเลือกของก่อนเถิด ต้องใช้ผ้าตัดเสื้อคลุม
กันหนาวให้นางอีกสักสองสามชุด ถ่านก็ให้ส่งไปให้นางบ้าง”
ชูอินเยว่ร่ำลต่อ

ชาวอียิปต์รับอย่างคล่องแคล่ว “ข้าน้อยทราบแล้วเจ้าคะ ส่วนของที่ส่งไปให้ฮ่องเต้แห่งแคว้นตงหนิงก็จัดเตรียมเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ”

“ดี ช่วงนี้ช่างว่างตลอดเวลา กลัวจะจัดการไม่ทั่วถึง เจ้าช่วยคอยดูแลให้ข้าด้วย” ซุอินแย้วพูดพลางนึกถึงคำกำชับของ ฉู่จีเฟิงก่อนเขาออกเดินทาง “จริงสิ เจ้าหาเวลาเข้าวังสักครั้ง ไปทูลฝ่าบาทเรื่องหมิ่นอ่อง”

วันนั้นตอนฉู่เจิ้นเซวียนมา นางกำลังพักผ่อนจึงไม่ได้พบหน้า

พอนึกถึงเรื่องนี้ก็อดถอนหายใจไม่ได้ เด็กคนนั้นนางเป็นคนทำคลอดให้กับมือเอง บัดนี้ก็อายุแปดขวบแล้ว

เดิมทีนางตั้งใจจะอบรมสั่งสอนเด็กคนนี้ให้ดี เพียงแต่ต่อมามีเรื่องไม่คาดคิดเกิดขึ้นมากมาย จนนางไม่มีเวลามาใส่ใจเขา

ดีที่ฉู่มั่วหยางรักน้องมาก สิ่งใดที่สมควรให้ฉู่เจิ้นเซวียน เขาก็ให้หมด ไม่คาดคิดว่าสวี่ไท่เฮาผู้ถูกกักตัวอยู่ในวัดชิงสุย ยังกล้าเอื้อมมือมายุ่งเกี่ยวกับจวนหมิ่นอ่องได้อีก

บทที่ 686 อดีตครอบครัว

“เจ้าคะ บ่ายนี้ข้าน้อยจะเข้าวังเจ้าคะ” ซางอวีตอบโดยไม่คิดจะผิดผ่อน

ซูอินเยว่พยักหน้า นางวางใจในความสามารถของ ซางอวีเสมอ

ซางอวีตั้งใจจะไปจัดการเรื่องอื่น แต่จู่ๆ ก็คิดขึ้นได้ จึงพูดขึ้นว่า “ฮุหยินเจ้าคะ ตอนนี้อ๋องค์ชายทั้งสองต้องอยู่ที่เมืองหลวงอีกกระยะหนึ่ง แม้พวกพี่นางจะคอยสอนวิชาบู๊ให้ แต่เรื่องวิชาบู๊นั้นกลับไม่มีผู้ใดถนัด เกรงว่าอ๋องค์ชายทั้งสองจะเสียการเรียนเอาได้เจ้าคะ”

ซูอินเยว่ยกมือขึ้นνωดขมับ

นี่ก็เป็นสิ่งที่นางคิดอยู่เช่นกันในช่วงสองสามวันที่ผ่านมา

นางสามารถขอเหล่าไท่ฟูในวังหลวงมาเป็นอาจารย์สอนลูก ๆ ถึงจวนได้ ทว่าหากนางทำเช่นนั้น ย่อมหลีกเลี่ยงวิพากษ์วิจารณ์ไม่พ้น

เมื่อคิดอย่างถี่ถ้วน นางจึงตระหนักได้ว่าควรรหาผู้รู้หนังสือจากราษฎรที่มีภูมิหลังใสสะอาดมาสอนจะดีกว่า ไหน ๆ เด็กทั้งสองก็ยังเล็ก ไม่จำเป็นต้องเรียนตำราวิชาการแบบลงลึก แค่ศึกษาการอ่านการเขียนให้คล่องก็พอ

ช่างอวีต้องดูแลงานในจวนมากมาย ชูอินเยว่จึงเรียกเป่าร่วเข้ามา สั่งให้ช่วยตามหาคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสม

เป่าร่วยิ้มบางเมื่อได้ยิน “ฮูหยินไม่ต้องเป็นห่วงเจ้าค่ะ ก่อนที่ฝ่าบาทจะออกเดินทาง ได้ฝากเรื่องนี้ให้คุณชายสีจินจัดการ เห็นว่าคุณชายสีจินกำลังหาอาจารย์ให้พวกกองค์ชายอยู่ ฮูหยินโปรดวางใจ”

ชูอินเยว่โผล่อก เมื่อมีฉินเยว่ช่วยดูแล เรื่องนี้ก็นับว่าเบาแรงนางไปไม่น้อย

นางคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะถามขึ้นว่า “แล้วหมื่นอ๋องเล่า เรียนหนังสืออยู่ในวังหรือมีอาจารย์มาสอนที่จวน”